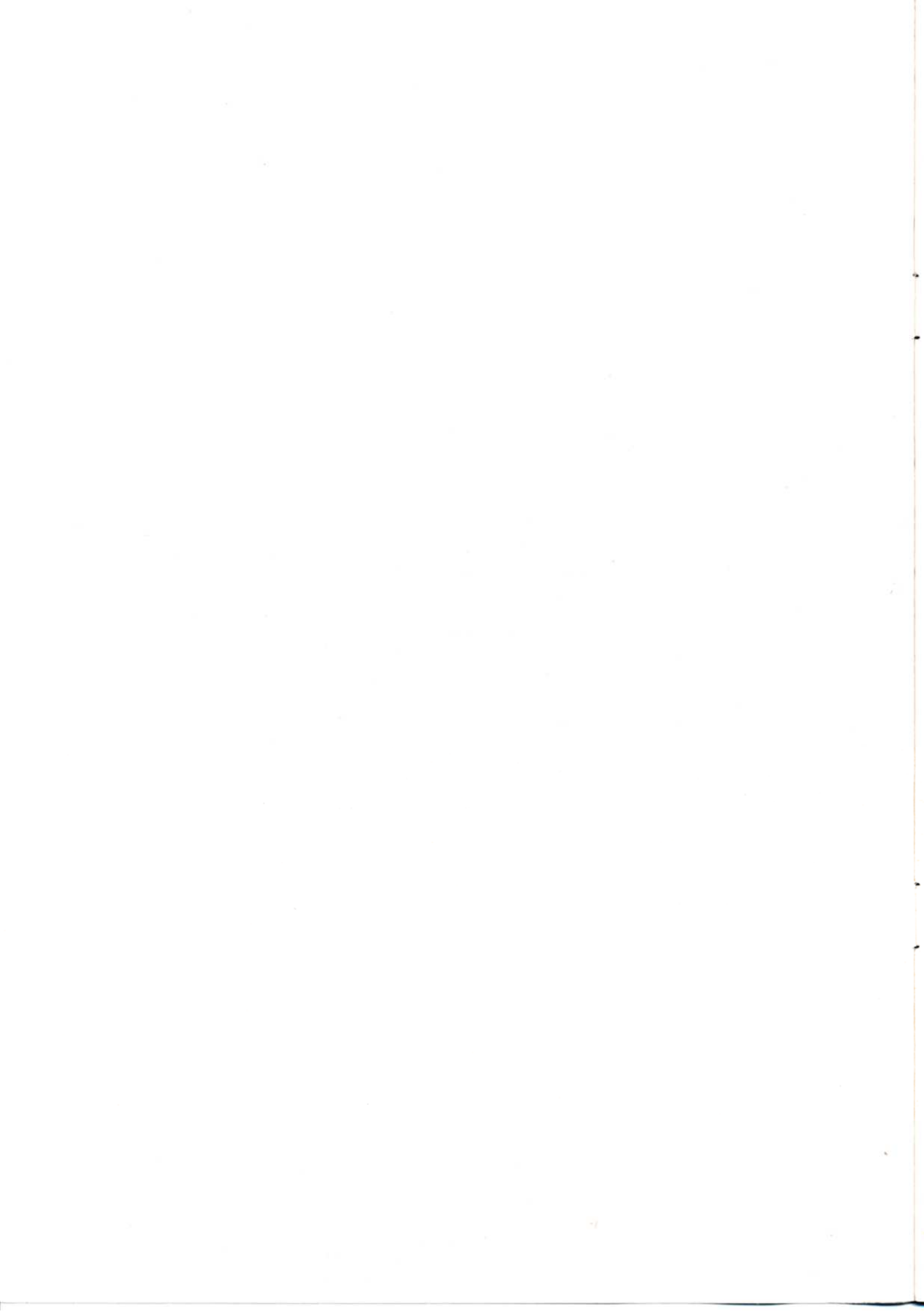

POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

KARJALAN JÄÄKÄRI 4/73

KORPISOTURI

Näin jouluna ajatuksemme palaavat herkästi kotiin ja sen piirissä vietettyihin joulujuhliin. Vanhempi polvi elää muistoissaan palaten luonnollisesti lapsuuden jouluihin, joiden vertaa myöhäisemmät joulut eivät himmennä.

Joulun sanoma tavottaa ihmiset syrjäkylistä suuriin kaupunkeihin, vain viettotavoissa näkyy erilaisuus. Sotilaan joulu on luku sinänsä. Se on monelle pojalle uusi ja outo kokemus, mutta se kannattaa kokea ainutlaatuisuutensa takia, sillä juuri näistä erikoisista kokemuksista elämä koostuu. Sotilaan joulussa tavoitamme koruton yksinkertaisuutta ja kaikille se tarjoaa saman mahdollisuuden. Siihen sisältyy kiinteästi joulu-kirkko, hartaus ja tietenkin jouluaaton juhla-ateria, joka on pyritty säilyttämään kansalliset piirteet omaavana, että jokainen löytäisi siitä jotain tuttua.

Sotilaskoti on sotilaan kodin korvike. Jouluna sielläkin pyritään valmistamaan pojille kodikas ja mieluisen ilmapiiri, joka lievittäisi ikävää ja jättäisi mieliin muiston, ettei heitä ole jouluna unohdettu. Sotilaskotisisaret koettavat omilta joulukiireiltään antaa aikaa sotilaskodin jouluvalmisteluihin ja tekevät vapaaehtoisesti, mikä nyky maailmassa lienee jo harvinaista monilla-kin aloilla.

Nuo sotilaskotisisaret ovat olleet aina ja kaikkialla paikalla. He ovat olleet mukana myös harjoituksissa, ampumaleireillä, sateessa ja pakka- sessa. Herääkin kysymys, kuinka he jaksavat innolla olla palvelemassa poikiamme?

Tässä onkin se vapaan maan vapaaehtoisen työn pohja ja lähtökohta.

Me toivomme, että tämä työ on myös antanut heille jotain sellaista, josta he tuntevat työn iloa. Me toivomme, että sisarten sydämet sykkivät edelleenkin niin, että suomalaiselle sotilaalle - Karjalan jääkärielle löytyy sotilaan koti tulevi- nakin jouluna yhtä lämpöisenä kuin se on ollut tähänkin saakka.

Haluankin näin Karjalan Jääkäriin sivuilla lau- sua sotilaskotisisarille ja kodissa työskentele- ville HYVÄN JOULUN toivotuksen ja luulen, että tähän yhtyvät pojatkin ymmärtäen vapaaehtoisen työn arvon.

KARJALAN JÄÄKÄRI 4/73

Karjalan Jääkäripatal-
joonan, RAUK:n oppilas-
kunnan ja Jääkäripatal-
joonan Killan lehti

Irtonumero hinta 3 mk

”

Vastaava toimittaja:
A. Taskinen
Kontioranta
puh. 23 595/2

Talous/Ilmoitukset:
T. Tenhonen
Joensuu

Postisiirtotili Ku 75010-1

Karjalan Jääkäripatal-
joonan Kilta, Joensuu
Sepänkatu 13 A 4
puh. 25 826

Painettu: Pohjois-Karjalan
Kirjapaino Oy offset
Joensuu - 1973

"Osoitteellinen julkaisu"

KARJALAN JÄÄKÄRIN LUKIJOILLE

Komentajakauteni Karjalan Jääkäripataljoonassa on vuoden vaihteessa päätymässä kestätyään vain kaksi vuotta, sillä minut on 1.12.1973 nimitetty Aliupseerikoulun, tulevan Päälystöpiston, johtajaksi Lappeenrantaan.

Kuluneen kahden työntäyteisen ja monipuolisen vuoden tapahtumat ja kokemukset tulevat jäämään muistoihini eräinä upseeriurani ja henkilökohtaisen elämäni valoisimmista vuosista. Täällä kaikkialla kohtaamani itsenäisyystahto, maanpuolustustahto ja yhteisvastuu sekä keskinäisen toveruuden ilma piiri ovat ratkaisevalla tavalla helpottaneet työtäni maakunnallisen joukko-osaston komentajana, sillä Karjalan jääkäreiden henki on sama kuin jääkäreiden kotimaakunnan väestön henki.

Kiitän Karjalan Jääkäripataljoonassa palvelleita varusmiehiä ja reserviläisiä, Savo-Karjalan sotilasläänin esikuntien ja joukko-osastojen henkilöstöä, kiltaveljiä Karjalan Jääkäripataljoonan killassa, Jalkaväkirykmentti 9:n kyllan ja muita sotaveteraaneja, pohjoiskarjalaisia sotainvaliideja, sotilaskotiväkeä, maakunnan, kunnan ja seurakunnan edustajia sekä Karjalan Jääkäripataljoonan täydennysalueen väestöä siitä tuesta, jota olette minulle työssäni antaneet. Erityisen kiitokseni haluan kohdistaa Karjalan Jääkäripataljoonan koko kantahenkilöstölle ja Kontiolahden soittokunnalle, sillä teidän toveruutenne ja työpanoksenne kautta tulee seuraavakin komentaja tuntemaan itsensä ylpeäksi kuten minä siitä, että saa olla KARJALAN JÄÄKÄRI.

HYVÄÄ JOULUA JA ONNELLISTA UUTTA VUOTTA

KARJALAN JÄÄKÄREIDEN KOMENTAJA
EVERSTI RAIMO VIITA

Kenttärovasti Ville Muilu:

VARTIOSSA JOULUYÖNÄ

Sillä seudulla oli lammaspaimenia vartioimassa yöllä laumaansa. Heille ilmes-
tyi Herran enkeli ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Paimenet valtasi suuri
pelko. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ja koko
kansalle ilosanoman: Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt pelastaja
- Messias ja Herra."

Kun vartiopalvelu päättyy ja vartio vaihtuu, pääsee vartiomies lepäämään. Hän
menee vartiotupaan odottamaan seuraavaa vuoroa. Hän on hyvillään siitä, että
hänen vartiopalveluksensa aikana ei sattunut mitään, mikä olisi häirinnyt rau-
haa tai yleistä järjestystä. Kenties juuri siksi, että hän seisoj vartiossa, sai-
vat muut olla rauhassa. Varusmies on vartiomies. Hän palvelee aikansa, toi-
nen yksitoista, toinen kahdeksan kuukautta. Juuri siksi saa maa ja kansa olla
rauhassa. Varusmiespalvelun jälkeen hän siirtyy "vartiotupaan" reserviin.
Saamme olla tyytyväisiä ja onnellisia kaikista rauhan päivistä, joita kansamme
viettää. On varmaa, että jos emme vartioi, rauha järkkyy. Siksi tämä vartio-
palvelu, asevelvollisuus on kunniavelvollisuus. Sitä ei yksikään varusmies suo-
rita turhaan tai tarpeettomasti. "Poikas valveill' on."

Jouluyön vartiomiehet Betlehemin kedolla saivat ilosanoman. Messiaan, Herran
syntyminen merkitsi rauhaa. On syntynyt Rauhanruhtinas, Jeesus Kristus. Nuo
vartiomiehet saivat ensiksi kuulla tämän ilosanoman.

Nyt kaipaa ihmiskunta rauhaa. Miten suuri riemu syntyisikään maailmassa, jos
julistettaisiin: Rauha Suezilla, rauha Golanin kukkuloilla, rauha Vietnamissa,
rauha maailmassa. Jokainen vartiomies, jokainen sotilas saisi palata kotiin vie-
mään ilosanomaa: Nyt on tullut rauha maailmaan!

Maailmassa vallitsee kumminkin rauhattomuus ja sota. Sodan pilvet leijuvat ih-
miskunnan yllä. On suurta Jumalan hyvyyttä, että me täällä Suomessa olemme
saaneet viettää monia rauhan jouluja. Sellainen näyttää tästäkin joulusta tule-
van. Kiittäkäämme Jumalaa vartiovuoron päättymisestä, varusmiesajasta, kun
siirrymme siviiliin "vartiotupaan", tietoisina siitä, että meidän vuorollamme
maassa säilyi rauha. "Oli raskas palvelu, mutta säilyipähän rauha."

- Rakkaan rauhan aikana
Maataan yöllä murheetta,
Ilmielin nautitaan
Lahjat Herran laupiaan.

Vk 575:7.

20. 11. 1973

Muistolaatta-ajatuksen alullepanija oli Haminan museon hoitaja kapteeni evp Erkki Pitkänen, joka museossa käyneelle kenraaliluutnantti evp Aarne Aatos Maunulalle esitti Haminasta puuttuvan "muistomerkin" siitä, että Wiipurin Rykmentti on lähes 20 vuoden ajan kuulunut Haminan katukuvaan. Kenraaliluutnantti Maunula välitti kirjeellä ajatuksen Karjalan Jääkäripataljoonalle, joka vaalii Wiipurin Rykmentin perinteitä. Karjalan Jääkäripataljoonan komentaja otti tehtävän hoitaakseen ja tuloksena oli, että Karjalan Jääkäripataljoonan sekä Jalkaväkirykmentti 9:n Killat lahjoittivat kuparisen muistolaatan, johon Pankakosken tehtailla kaiverrettiin seuraava teksti:

WR

Tälle ja Pampyölin kasarmialueelle oli vuosina 1920-1933 sijoitettuna koko Wiipurin Rykmentti ja vuosina 1933-1939 rykmentin II Pataljoonan Esikunta, 3. ja 4. Komppania sekä Soittokunta.

Perinteiden vaalijat: Karjalan Jääkäripataljoona
Karjalan Jääkäripataljoonan Kilta
Jalkaväkirykmentti 9:n Kilta

Muistolaatan paljastustilaisuus Haminassa aikautettiin tapahtuvaksi samanaikaisesti kuin pataljoona piti vuosipäiväparaattia Kontiorannassa 20. 11. 73 klo 10. 30. Muistolaatan paljastustilaisuuteen osallistui vanhoja rykmenttiläisiä eri puolilta Suomea mm kenraaliluutnantti evp Aarne Aatos Maunula. Vanhin läsnäolija lienee ollut eversti Lehmuskoski sekä noin 40 muuta vanhaa rykmenttiläistä. Karjalan Jääkäripataljoonan ja JR 9:n kiltoja edustivat lippuvartiona yliluutnantti evp Erkki Rouhiainen, sotilasmestari evp Toivo Tenhonen ja korpraali Pekka Nevalainen kantaen entistä WR:n/nykyistä KarJP:n ja JR 9:n kiltojen lippua, jonka edessä olivat aikanaan vannoneet sotilasvalan, näistä korpraali Nevalainen tasan 50 v. sitten. Karjalan Jääkäripataljoonan edustajina olivat kenttärovasti Ville Muilu, majuri Eero Karttunen ja vääpeli Aimo Turunen sekä 34 KarJP:n RUK:ssa olevaa upseerioppilasta. Kutsuvieraina olivat tilaisuudessa mm Kaakkois-Suomen Sotilasläänin komentaja kenraalimajuri Erkki Setälä, Reserviupseerikoulun johtaja eversti Pentti Lehtonen sekä Kymen Jääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Asko Airola.

Muistolaatan paljastustilaisuuden ohjelma oli seuraava:

- Sotamarssi	Haminan varuskuntasoihtokunta
- Kothenin hymni	"-
- Rukous	Kenttärovasti V. Muilu
- Puheenvuoron luovutus	Maj E. Karttunen
- Muistolaatan paljastuspuhe	Kenraaliluutnantti evp A. A. Maunula
- Wiipurin Rykmentin kunniamarssi	Haminan varuskuntasoihtokunta ja ylikapellimestari mus. maj. A. Kuikka
- Muistolaatan vastaanottopuhe	KymJP:n komentaja evl A. Airola
- Jääkärimarssi	Haminan varuskuntasoihtokunta

Ohjelman sisällöstä mainittakoon mm: Kenttärovasti Ville Muilu, joka oli Wiipurin Rykmentin kantajoukon II/3. Pr:n pastorina, muisteli hartauspuheensa aikaa Karjalan Kannaksella Mäkrän kylässä Raudussa talvisodan aattona. Täällä odoteltaessa aamulla vihollisen hyökkäystä oli eräs Mäkrän kylän isäntä sanonut: "Jumala on asettanut miekan meidän ja vihollisen välille. Vihollinen pääsee etenemään vain määrätyn matkan, mutta sitten se pysähtyy ja Suomi pelastuu." Nämä ovat kalliita muistoja meille vanhoille sotureille, jotka tässä seisomme ja muistelemme menneitä aikoja. Toivoisi, että nuori sukupolvi, jota nyt valmennetaan isänmaamme puolustamiseen ja vapautemme ja itsenäisyytemme säilyttämiseen tajuaisivat ja tunnustaisivat tämän Jumala on meidän apumme. Menneitten sukupolvien työlle rakentuu itsenäisyytemme ja vapautemme ja niitä perinteitä kunnioittamalla ja vaalimalla säilytämme tämän maan vapaana ja itsenäisenä tuleville sukupolville.

Puheenvuoron luovutuksessa totesi maj. E. Karttunen, että muistolaatta on meille jälkipolville muistuttamassa siitä, että tällä ja Pampyölin kasarmialueella

palveli koko Wiipurin Rykmentti ja myöhemmin rykmentin toinen pataljoona ja koulutti useita tuhansia miehiä, jotka sittemmin menestyksellä puolustivat maamme itsenäisyyttä molemmissa sodissa eri rintamanosilla.

Muistolaatan paljastuspuheessaan kenraaliluutnantti A. A. Maunula, joka itse oli palvellut Wiipurin Rykmentissä vv. 1926-1939 varusmiehenä ja nuorempana upseerina, esitti osia historiikista Wiipurin Rykmentin alkuajoilta sen perustamisvaiheesta alkaen todeten mm., että Haminan rauhan jälkeen v. 1813 perustettiin kolme rykmenttiä maamme puolustamiseksi ja kolmas niistä oli Wiipurin Rykmentti. Tämä Wiipurin Rykmentti on elimellinen osa sitä itsenäisen Suomen joukkoa, joka syntyi v. 1918 Vuoksen rintaman taisteluissa. Antrea, Ahvola, Pullila ja Naulasaari ovat niitä paikkoja, jotka liittyvät tämän joukko-osaston historiaan. V. 1920 rykmentti sitten siirtyi Käkisalmeista, Sortavalasta, Elisenvaarasta ja eräistä muista paikoista tänne Haminaan. Puheessaan hän edelleen muisteli rykmentin oloaikaa v. 1920-1933 Haminassa ja 1933-1939 Huuhemäessä sekä myöskin rykmentin soittokuntaa, sen perustamista v. 1918 ja ensimmäistä kapellimestari Heliniä. Kenraaliluutnantti Maunula totesi, että v. 1939 rykmentin varusmiehistä muodostettu kantajoukko lähti Karjalan Kannakselle liittyen siellä 3. Pr:n II pataljoonana. Sensaajan rykmentin karjalaisista ja savolaisista reserviläisistä muodostettiin 12. D:n 34. 35. ja 36. Rykmentit, jotka sitten osallistuivat Kollaan puolustustaiteluihin ja monet siellä haavoittuivat, kaatuivat tai menettivät terveytensä. Nämä joukot vetäytyivät sodan päättyessä Joensuun seuduille Ylämyllylle ja Kontiorantaan, jossa majoittuivat osa telttamajoitukseen. Näistä joukoista muodostettiin sittemmin 9. Pr, joka lähti JR 9:nä, Kalpa-divisioonan mukana jatkosotaan hyökäten Sortavalaan, Kaškanaan ja Syvärin niskalle sekä vetäytyi v. 1944 lähes talvisodan aikaisiin asemiin Loimolassa Kollaan ja Siiran tien varressa. Hän päätti puheensa historiikkiosan toteamukseen, että osia JR 9:stä ja JR 10:stä siirtyi sitten Kontiorantaan, jossa nykyisin Karjalan Jääkäripataljoona kouluttaa samoja savolaisia ja karjalaisia miehiä aivan yhtä loistavissa kasarmi-, asunto- ja maasto-olosuhteissa kuin aikanaan Haminassa.

Kymen Jääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Asko Airola kiitti vastaanottopuheessaan muistolaatan aikaansaajia ja lausui Kymen Jääkäripataljoonan kunnioittavan sitä peräänantamattomuutta, uhrivalmiutta sekä isänmaarakkautta, jolla Wiipurin Rykmentti suoritti tehtävänsä. Hän lausui myös toi-

vomuksen, että Kymen Jääkäripataljoonan miesten ei koskaan tarvitse kirjoittaa niin pitkää sankarivainajien muisto-listaa kuin oli tarpeen Wiipurin Rykmentin osalla. Rykmentin esimerkki velvoittaa Kymen Jääkäripataljoonaa kouluttamaan miehiä, jotka kuitenkin tarpeen tullen ovat valmiit puolustamaan maatamme. Kymen Jääkäripataljoona tulee vaalimaan Wiipurin Rykmentin muistoa sille kuuluvalla arvolla.

Tilaisuus päättyi Jääkärimarssiin. Soittokunta, joka tilaisuudessa esiintyi, oli rungoltaan entinen Wiipurin Rykmentin soittokunta, joskaan yhtään soittajaa ei enää ollut sotia edeltäneeltä eikä edes sotien ajalta. Soittokuntaa johdatti sinne kutsuttuna ylikapellimestari, musiikkimajuri Arvo Kuikka, joka oli tullut Wiipurin Rykmentin soittokuntaan soitto-oppilaaksi v. 1937 ja sittemmin palvellut samassa soittokunnassa sotien ajat ja useita vuosia niiden jälkeenkin.

Muistolaatan paljastustilaisuuden jälkeen järjestetyssä kahvitilaisuudessa kenraaliluutnantti evp A. A. Maunula luovutti hallussaan olevan ja hänelle annettun Wiipurin Rykmentin pienoislipun Haminan museolle siellä säilytettäväksi.

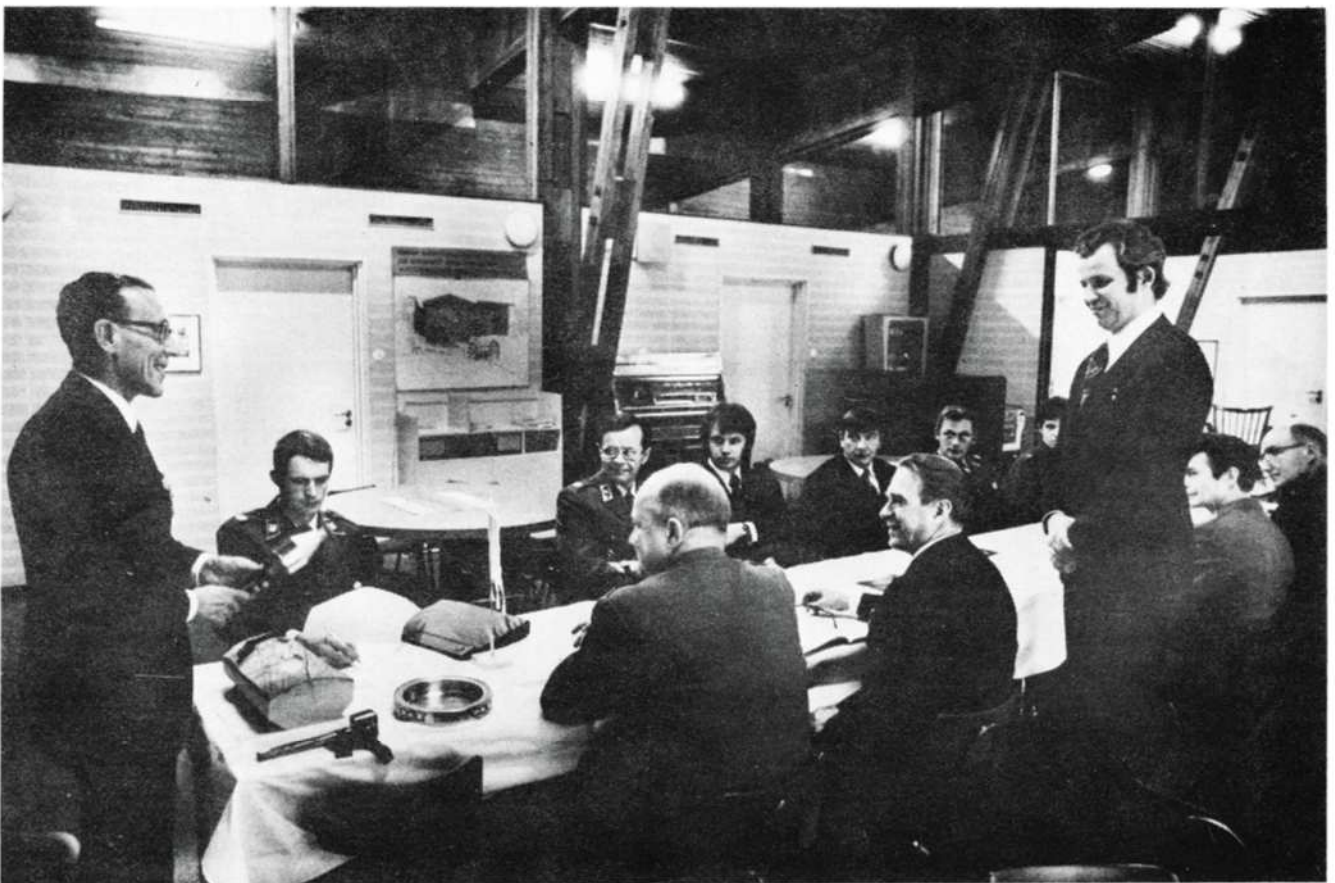
KARJP:N VUOSIPÄIVÄN JA KARJP:N KILLAN 10-VUOTISJUHLAN VIETTO
KONTIORANNASSA 20. 11. 1973

Juhlapäivän aloitti killan 10-vuotisjuhlakokous klo 9.45 Kontiolahden Sotilas-
kodissa. Puheenjohtaja R. Linnan ollessa estynyt saapumasta kokoukseen toi-
mi kokouksen puheenjohtajana U. Salpio. Läsänä kokouksessa olivat killan joh-
tokunnan jäsenet ja valtuuskunnan jäseniä.

Puheenjohtajan avattua kokouksen hän esitteli killan standardin. Päätettiin
luovuttaa ensimmäinen standardi KarJP:lle vuosipäivän juhlatilaisuudessa se-
kä päätettiin KarJP:lle annettavasta tuesta. Puheenjohtaja esitti kiitokset Kar
JP:n komentajalle killan saamasta avusta. Kauppias Nupponen luovutti killal-
le puheenjohtajan nuijan, mikä esittää kelopölkyn päällä lepäävää singon am-
musta. Sanomalehti Karjalainen luovutti lahjashekin killalle. Kokous päättyi
klo 10.00.

Klo 10.30 oli lokakuun saapumiserän valatilaisuus Kollaen Vasamalla. Tilai-
suus päättyi kenraalimajuri U. Mielosen vastaanottamaan ohimarssiin, jonka
pataljoona suoritti polkupyörillä. Klo

Klo 12 oli vuosipäivän päiväjuhla pataljoonan voimistelusalissa. Tilaisuus al-
koi pataljoonan lipun saapumisella, jonka jälkeen maj A. Taskinen ilmoitti pa-
taljoonan sotilasläänin komentajalle. Kontiolahden soittokunta esitti Marsalkan
hopeatorvet. Pataljoonan komentaja evl R. Viita kertoi juhlapuheessaan mm.
pataljoonan perinnejoukko-osastojen vaiheista ja niiden yhteyksistä nykyiseen
pataljoonaan. Puheen päätyttyä esitti Kontiolahden soittokunta Wiipurin Ryk-
mentin kunniamarssin. U. Salpio puhui KarJP:n killan edustajana. Hän kertoi
killan työstä ja sen saavutuksista sekä ilmoitti perusyksiköille annettavasta
avusta varusmiesten viihtyvyyden lisäämiseksi. RAUK:n oppilaista muodostet-
tu jääkärikuoro esitti Ateenalaisten laulun. Evl R. Viita suoritti palkitsemiset.
Eläkkeelle siirtynyt siivooja Helvi Kurkiselle luovutettiin pataljoonan pieno-
lippu pitkäaikaisen työnsä muistoksi. Kouluttajakiikari luovutettiin vuoden par-
haaksi kouluttajaksi valitulle vääpeli Jyrki Norismaalle. Kolmelle jääkäri-
luovutettiin kiltojen stipendit.

Kontiolahden soittokunta esitti juhlasoiton Isänmaalle, jonka jälkeen esitettiin tervehdykset. Maaherra Esa Timonen esitti Pohjois-Karjalan lääninhallituksen tervehdyksen. Kenraalimajuri Mielonen esitti kaikkien Savo-Karjalan sotilasläänin joukko-osastojen ja esikuntien tervehdyksen. Onnittelijoiden joukossa olivat lisäksi: Huoltokoulutuskeskus, Kontiolahden kunta, Kontiolahden seurakunta, Sotainvaliidiin veljesliiton Pohjois-Karjalan piiri, Sanomalehti Karjalainen, Kähkönen Oy, Pohjois-Karjalan reserviläispiiri ja Kontiolahden Sotilaskoti, joka luovutti stipendin parhaalle soitto-oppilaalle. Juhla päättyi Jääkärimarssiin ja lipun poistumiseen.

Klo 18 alkoi pataljoonan ruokalassa juhlapäivällinen. Tilaisuuteen osallistui pataljoonan henkilökunta, varusmiesten edustajat ja kutsuvieraat. Tervehdys-sanat lausui maj A. Taskinen, maj E. Karttunen esitti terveiset Haminassa pidetystä muistolaatan paljastustilaisuudesta ja esitti magnetofoninauhalta kyseisen tilaisuuden tapahtumia. Kuultiin jääkärikuoron laulua, jonka jälkeen seurasi evl R. Viidan puhe ja soittokunnan soittama marssi. Kenraalimajuri E. Setälä, jalkaväen tarkastaja kenraalimajuri Multanen, Taistelukoulu, Kadettikoulu, KaiPr, KuoSpE, eversti U. Huuhtanen, everstiluutnantti O. Nokkala, Kajaanin Sotilaspiirin Esikunta, Kymen Jääkäripataljoona, Uudenmaan Rakuunapataljoona, Hämeen Ratsujääkäripataljoona, Panssarivaunupataljoona, majuri evp R. Linna, Suojelukoulu, Kulta-Piste, kansanedustaja Alli Vaittinen-Kuikka, E. Tuuli, J. Merinen, A. Aalto. Tervehdysten jälkeen soittokunta soitti JR 9:n marssin. Tilaisuus päättyi Jääkärimarssiin.

Klo 20 jatkettiin juhlimista upseeri- ja aliupseerikerhoilla tanssiaisten merkeissä. Varusmiehille oli järjestetty omat tanssiaiset voimistelusalissa, jonne linja-autot kyyditsivät tyttöä Joensuusta.

Teppo Könönen

3. JÄÄKÄRIKOMPPANIA "SISSIKOMPPANIA"

Kuten otsikosta käy ilmi, on kyse sissikomppaniasta, jonka päällikkönä toimii kapteeni Lehtinen ja väepelinä sotilasmestari Laukkanen.

Tulevan sissin kunto testataan peruskoulutuskaudella pitkien marssien aikana. Tässä vaiheessa poimitaan "jyvät akanoista", eli miehellä saattaa olla edessä komppanian vaihdos, ellei hän huonon kunnon tai jonkun sairauden takia pysy marssilla mukana. Aluksi nämä marssit saattavat tuntua vaikeilta ja raskailta, mutta niistä kehittyy myöhemmin sellainen pohjakunto, että sissi pystyy liikkumaan metsässä vaivattomasti. Alkuaikana myös tavallista taistelukoulutusta runsaasti, jolloin perehdytään kiväärimiehen eli leikillisesti kutsuttuna "ritsan" hommiin.

Tämän jälkeen alkaa varsinainen sissikoulutus, jolloin myös jaetaan jokaiselle sissivarustus. Sissistä tehdään itsenäinen taistelija, joka pystyy taistelija-parinsa avulla toimimaan tehokkaasti.

Sissin päivä ei tule koskaan olemaan yksitoikkoinen. Kun ollaan suoritettu pirteä aamukävely ruokalaan ja takaisin, odottaa sissi silmät kirkkaina mitä mielenkiintoista päivystäjä ilmoittaa päivän ohjelmaksi. Asiasta aikaisemmin vihiä saaneet ovat pakanneet jo reput ja rensselit valmiiksi marssia varten ja heidän suureksi iloksi päivystäjä huutaa: "Komppania valmistautukaa 30 km:n jalkamarssille." Tässä vaiheessa kaikki asiasta vähemmän kiinnostuneet unohtavat pyhäkouluopit ja käytävällä kaikuvat "peet ja ärrät". Mutta kaikesta tästä sissi selviää odotettua paremmin ja on onnellinen kasatessaan illalla luunsa lakanoitten väliin.

Seuratessamme sissin elämää vielä muutaman päivän ajan, huomaamme eräänä iltana sissikomppanian olevan tyhjillään. Missä sissi on? No tietysti metsässä telттаilemassa. Sissikoulutukseen kuuluu oleellisena osana myös yölläliikkumisen taito. Sissi liikkuu sellaisissa olosuhteissa ja maastossa, ettei sinne saada aina kenttäkeittiötä. Mutta hän ei jää koskaan ilman maukasta ja ravitsevaa ateriaa, koska hänellä on mukanaan sissimuona. Hän kykenee hetkessä sytyttämään loimuavan nuotion. Monet luulevatkin, että sissillä on aina kuivia tervaslustuja takataskussaan.

Sissikomppanian mukana harjoituksissa on myös kuusi saksanpaimenkoiraa, joista kaksi jälki- ja neljä partiokoiraa, joita kouluttaa kuusi sissiä ja ryhmänjohtaja. Koiraohjaajalta vaaditaan kovaa kuntoa ja hyvää suunnistustaitoa.

Monista sissitaidoista on sinulle hyötyä myös myöhemmin elämäsi varrella. Jos tunnet pystyväsi sissiksi, tule meidän joukkoon.

Työryhmä: Jääkärit Sirkka, Ruotsalainen, Moller, Leppänen ja Mölsä.

KRANAATINHEITINKOMPPANIA

Onko, onko; no eikö vielääkään ole.

Edellä mainittu on varsin tuttua nk. heitinmiehille, jotka pystyttelevät putkia sinne tänne. Mutta onhan myös selvä, että heitinmiehen on tiedettävä varsin paljon muiden aselajien rakenteesta ja toiminnasta. Tässä yhteydessä ei puututa yksityiskohtaisesti kranaatinheitinrakenteeseen eikä tavoitteiden tms selvittelyyn, vaan tutkiskellaan heittimistön luonnetta eräänä tärkeänä sotilasvoiman osana.

Tällöin kiinnittyy huomio erityisesti KrhK:n koulutusrakenteen monipuolisuuteen. Periaatteessahan heitinmies tuntee tai ainakin pitäisi tuntea seuraavien aselajien perusteet: kiv-, pst-, sissi- ja viestitoiminta. Näin ollen on selvä, että me "heitinmiehet" tunnemme tietynlaista ammattilypeyttä. Monelle varmaankin on tuttu sanonta; heitinmies on heitinmies ja muut ovat jojo-miehiä. Kyllähän asia näin onkin. Ajatellaanpa esim. seuraavanlaista tekstiä: Tukom silmä 13:sta Lekalle klo 15.43 YH Siro 85/5104 9174 am/35-00 540 tkk/vas 80 am/jat 100 am/ly 50 am/3ke jat 25 am/Lekan tuko ero mä tkorj tuta klo 16.00, silloin on parasta, että pst-mies panee telamiinat taskuunsa, kiväärinmies ottaa täyskäännöksen vasempaan, sissi piiloutuu reppuunsa ja viestimies vetää piuhat kelaansa, sillä "heitinmiehet" ovat asialla.

On syytä todeta myös tässä yhteydessä, että muut komppaniat näyttävät olevan halukkaita lisäämään vahvuuttaan "timanteilla" KrhK:n miehillä.

Komppaniamme sisäinen kuri on varsin hyvä ja "asiallinen." Tietenkin on selvää, kun mies tempaistaan siviilistä varusmiespalvelustaan suorittamaan, uusi sosiaalinen ympäristö asettaa hänelle vaatimuksia. Tällöin sopeutuminen on yksilöllistä. Kiinteät ja luottamukselliset ihmissuhteet ovat erityisen tärkeät ryhmän toimintatehokkuuden kannalta. Koska kranaatinheitinmies on kollektiivinen taisteluyksikkö, on sen toiminnan ja päämäärien saavuttamisen kannalta erityisen tärkeää, että heitinjoukkueen taistelijayksiköt muodostavat kiinteän ja organisoidun ryhmän, jonka kukin yksilö käyttää henkilökohtaista ammattitaitoaan ja täsmällisyyttään kollektiivisesti.

Sanottakoon muille yksiköille lohdutuksena, että kranaatinheitinjoukkueen jäsen yksinään ei käytännössä voi toimia, vaan vasta homogeeni ryhmä muodostaa toimintakelpoisen kranaatinheitinjoukkueen. Todettakoon lopuksi, että asiallisesti ottaen on KrhK vain osa kokonaisuutta ja sen toiminta pääasiassa jvn ym. tukitoimintaa, näin ollen "ritsamiehet" jne ovat yhtä tärkeitä aselajeja. Vasta yhdessä edellä mainitut sotilasurat muodostavat tehokkaan ja organisoidun sotilaspotentiaalin.

Heitinmies -73

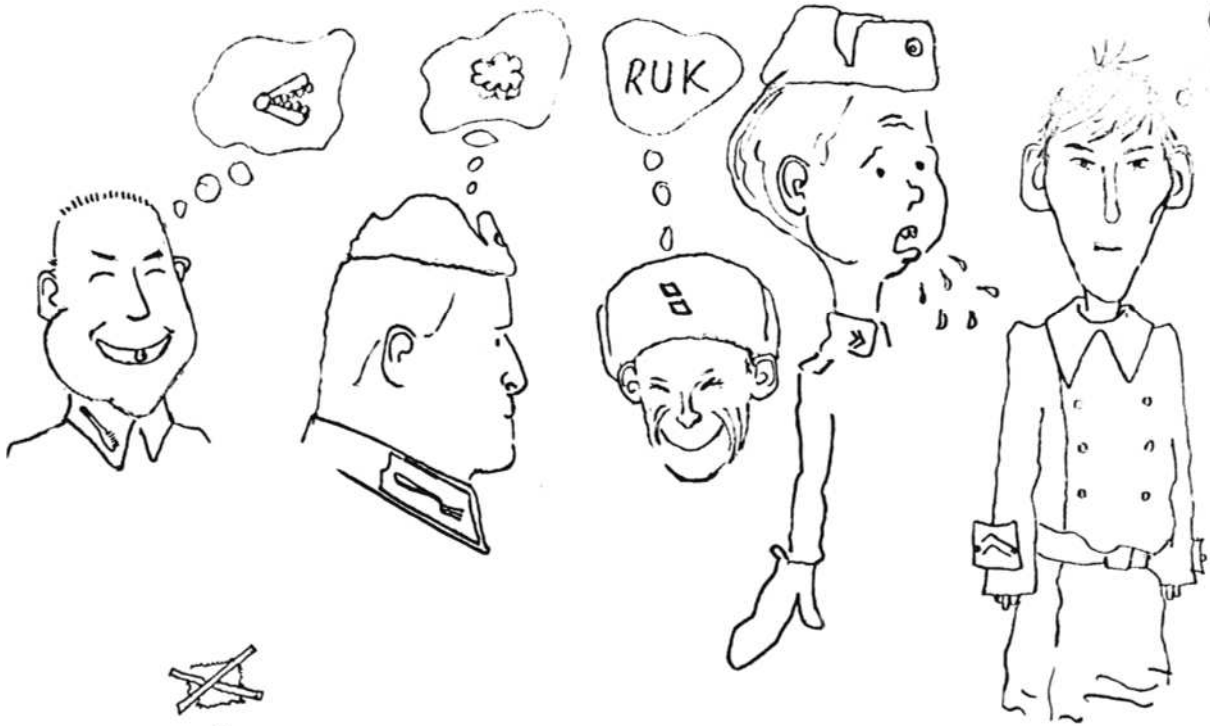

J.-T. PESONEN - 75

-JOS MIES USKOO JOHONKIN, PYSTYY HÄN MYÖS SEN KANTAMAAN.

2.K

2.K - ilta

RAJUT TANSSIAISET JAAMANKANKAALLA

H-hetki 10.12.1973 klo 00.00
(Huom jatkoaika)

Henkeä salpaava

x x x TETSETTITRIO x x x

ensiviulu - Kart Sopala
viheltää - Kers Kuittinen
hammond - Kers Pöyhönen
solistina - Kers Romppanen

PÄKÄTTIkuljetus

Kp-lippuja saa
Ylik Korhosen peräkammarista

Säätiedoitus 2.K:n käytävällä

Odotettavissa aloka aikana:
Poistumiskieltoa, poteroa tai
kiihtyvää liikuntaa. Lisäänty-
vää kiivasta hyökkäystä, joka
vähitellen muuttuu idän ja
lännen väliseksi ympäri-
juoksuksi. Illalla lisään-
tyvää pinkkojen korjausta,
joka pikku hiljaa muuttuu
patjamarssiksi. Myrskyn vaa-
raa kaikilla punkeilla. Myrs-
kyn voimakkuus kaksi alikessua.

Odotettavissa iltaan asti:

Paikallisia iltalomia. Siellä täällä siivousta. Pohjoiseen kääntyvää
petisulkeista. Ilmavaara uhkaa kaikissa tuvissa. Matalapaine, Kvääp
liikkuu toimistoon päin.

KIRJURIKSI AIKOVAT

Ilmoittautuminen hevostallien ja -haan vä-
lisen tantereen reunamalla klo 16.00.

Hyväksyttäväksi tulemiseen vaaditaan:

-vähintään 2 - 5 kylkiluuta poikki
(6:sta KL)

Lopuksi mainattakoon, että on ollut
huomattavissa kirjuripolven huonon-
tumista viime aikoina.

SOTILASMUISTELMIANI

Oikeastaan ne alkoivat jo ennen kansakouluaikojani, kun en osannut vielä lukeakaan. Isäni nimittäin kirvesvartta vuollessaan kertoili niitä, kertoili kuinka tämän isänmaamme vapautta oli varjeltu kautta vuosisatojen. Usein myös kertominen ulotti piiriinsä tapahtumia ulkopuolella oman isänmaamme. Suomen historia ja yleinenkin historia oli siksi jo tuttua kansakouluun mennessäni. Kävikin sitten koulussa niin, ettei mulle riittänytkään historian oppikirjoja pitkään aikaan, vaan tutustuin läksykappaleisiin, kun niitä edellisellä tunnilla valmisteltiin. Kun oli ne isän antamat pohjatiedot pärjäsin erinomaisen hyvin niissä aineissa opettajan ja toisten oppilaitten ihmeeksi. Ei ollut mulla älyä heille selittää, mistä tietämiseni johtui. Kun sitten käytiin koulussa leikkisotaa, olivat historian kertomukset niiden pohjana. Maantie kulki koulumme ohitse pohjoisesta etelään. Etelästä tuli kolmen kylän koulukkaat, aika iso joukko useita kymmeniä poikia. Pohjoisesta tuli vain kahden kylän oppilaat, joiden määrä tyttöjenkään kanssa ei koskaan ylittänyt kymmentäkään. Minä kuuluiin siihen joukkoon. Taisteluissa me edustimme suomalaisia. Urhoollisuutemme oikein tahtoi pakahduttaa rintaamme. Etelän poikain monilukuisen joukon oli edustettava joko venäläisiä tai persialaisia riippuen siitä, oliko kysymys omista sodista vai kuvasiko taistelu sotia esim. kreikkalaisten ja persialaisten välillä. Silloin me olimme sparttalaisia tai ateenalaisia. Ja me lähes sataprosenttisesti voitimme kovatkin koetukset. Joukossamme oli tosi sankareita kuten Tuomas Flanter, jonka en muista milloinkaan edes kaatuneen vaikka sitä joskus koko koulun poikien voimalla kokeiltiin. Tuomas kaatui vasta nuorukaisena Viron vapaustaistelussa karattuaan ikkunan kautta kodistaan ja liittyttyään Pohjan Poikain pataljoonaan. Tuomas tuotiin sitten takaisin kotiinsa sinkkiarkussa.

Koulun käytyäni jouduin pois kotiseudultani kauas Karjalaan, jossa Suomen itsenäisyyستاistelujen aikoina jouduin harjoittelemaan sotilaan tehtäviä. Astuesani suorittamaan asevelvollisuuttani RT 3:een olin joidenkin toisten samalaisten kanssa aika kappaleen sotilastempuissa edellä toisista ikäluokkatovereistani. Niinpä sitten ura kulki aliupseerikoulun kautta, joka oli viimeinen mikä meillä pidettiin Suomenlinnassa majuri Serpakoffin johdolla. Vaikka olin maanmyllertäjä, niin yhtäaikaan kävin sotakoulua aina talvisotaan asti. Tapa oli sellainen siihen aikaan nuorilla ja vanhoillakin miehillä.

Oikeaan sotaan siirtyminen kävi jouhevasti, kun oli kaikella tavalla opeteltu maanpuolustusta. Tietenkin ensimmäisten kaatuneiden näkeminen vaikutti ensikerralla varsin kovasti. Pian siihen tottui, kun sen kerran täytyi sotasavotassa asiaan kuulua. Jotkut sanoivat: "Sotamies on raaka" tai "sotamiehen pitää olla raaka." En ole ollenkaan samaa mieltä, vaan sitä mieltä, että sotamiehen pitää olla hieno mies sodassakin. Mielestäni voi olla hieno mies rynnätessään päin vihollista ja sen niskaankin, ja peräti sen tuhotessakin. Sillä jos Herra tällaisen tilanteen on sallinut, niin vastapeluri varmaan yhtä innokkaasti pyrkii samaan. Vainon poisheittäminen hetki on se, kun vihollinen ei enää vastusta eikä pakene. Silloin on aika astua hienon miehen esiin. Mutta on tosin oltava tarkkana, ettei vilppiä pelata.

Tätä puoltakin pyrimme meidänkin porukassa esilletuomaan. Antakaas kun kerron. Olimme jo melkoisen kotkaantuneet sodankäyntiin. Käskyn mukaan partioimme Kivijärven suunnalla. Teimme matkaa valppaina, aina taisteluvalmiina. Konepistoolimiehillä oli pistoolit kaulalla, josta ne olivat valmiina toimimaan "silmänräpäyksen murto-osassa." Eivät "pystykorvatkaan" olleet hakuusassa. Omanikin riippui edessä kahdesta remmistä iskuri laskettuna nallin päälle, ettei tarvinnut kuin kammiotapin edestakainen liike, niin haukku alkoi. Remmiä ei tarvinnut ampuessa poistaa olalta ja rintalasta oli ajat sitten turtunut niin, ettei tuntenut patruunalippaan painantaa, mikä ensin tuotti melkoista tuskaa. Toisena remminä tietenkin oli leipälaukun remmi, sillä eihän meille tätä ohjesäännön vastaista tapaa varten jaettu kahta kiväärin hihnaa ja pysyihän leipälaukku vyössä ilman olkaremmiäkin. Koko keksintö oli syntynyt

PP:ssä Perkjärvellä ammoiden rauhanaikana. Se komppania, jossa kekseliäs alikersantti Onni Piipponen silloin suoritti asevelvollisuuttaan, oli nähnyt hyväksi alkaa kantaa kivääriä edessä juuri niin. Paraatissa kiinnitti sen vastaanottaja huomiota tuohon seikkaan, että yksi komppania kantoi kivääreitä ohjesäännöstä poikkeavalla tavalla. Hän tahtoi tietää syyn tällaiseen kantotapaan. Komppanian päällikkö ilmoitti pääasiallisena syynä olevan miehen ampuvalmiuden pakkauksenkin kanssa yllätyksen sattuessa. Eversti vaati, että asia on kokeiltava. Niinpä sitten komennettiin kentälle kummankin kantotavan mies täysissä pakkauksissa. Ohjesäännön miehellä oli kivääri pakkauksen päällä poikittain, kuten siihen aikaan kuului. Toisella miehellä oli kivääri vinotain rinnan päällä. Kummankin tuli toimia mahdollisimman äkisti, kun kuului komento: "Ampumaan, valmiit!" Komennon kajahtettua oli rinnalla kantaja valmis silmänräpäyksessä, mutta ohjesääntömies ei onnistunut saamaan asetta käsiinsä ollenkaan, vaan täytyi lähettää toinen mies auttamaan. Näin tuli miehen oma keksintö todistettua etevämmäksi.

Olimme siis Piipposen kantotavan kannalla valppaina joka suuntaan edetessämme Kivijärven maastossa Toivo Nuutisen aukoessa vuorollaan latua. Äkisti Toivo kimahti takaisin kuin käärmeen nähtyään. Välittömästi rasahtivat miesten aseet valmiiksi. Hiljaa etenin Toivon viereen hiljaa suhahtaen, mitä? "Tulee partio vastaan. Näyttää meikäläisiltä, mutta on rotanhännät pystyssä." Naapurit käyttivät pistimet kiinnitettyinä kivääreihin. Äärimmäisen valppaina odotimme lähestyvää partiota. Kukaan ei liikahtanutkaan ja hengitystäkin pidäteltiin, ettei huuru savuna ilmoille kohoilisi ilmaisemaan olinpaikkaamme. Myös olimme kuulleet harvahaikoja ammuntaa näiltä main tullessamme. Saapujat eivät huomanneet väijytystämme ennenkuin karjaisimme tunnussanan. Vastaus tuli tinkimättä, joten sopi alkaa laukaista tilanteen jännitystä ja näyttäytyä. Alakynsi olisikin osansa ollut, jos kysymys olisi ollut ketunhännän kantamisesta. Sattui nimittäin joskus, että joku meikäläinenkin pikkupartio käyttäytyi niin omituisesti, olisiko hetkellinen säikäys ollut syynä, että katsoimme olevan syytä hiihdättä heitä edellämme kunnes varmasti selviäisi, mitä miehiä he oikein olivat. Ei ollut mikään outo asia, että naapuri oli ovelasti varastanut tunnussanan tehden ihan "tulenmultaa." No, tähän olikin alikersantti Moilasen partio, joten sopi hengittää aivan normaalisti. "Te taisitte vähän räiskiä siellä?" "Niinhän tota, näyttää olevan niin iso porukka, ettemme uskaltaneet käydä päälle. Pienen tunnustelijapartion kanssa tuli kosketus ja se joutui luovuttamaan meille aseensa. Siellä on oikein leiri ja tulia paljon. Tämä maasto on epä-mukava pikkujoukon tapella isoa vastaan, joten läksimme hakemaan lisäjoukkoja." Tähän tapaan haasteli alikersantti Moilanen, hieno mies, jolla oli Sirolan komppaniassa väkivahva veli, korpraali Moilanen, jonka kourissa pyöri pikakivärikin kuin salonkikivääri ikään. Olipa linjassa pannut naapurin hävittäjänkin savuamaan pahemman kerran. "No mutta lyödään me nyt kropsumme yhteen ja lähdetään yhdessä yrittämään." "Kah, lähdetään vain" tuumasi Moilanen ja niin lähdettiin. Kävimme ketjuun ja etenimme varovasti. Joka mies tarkkasi eteen ja molemmille sivuille, joten etumaasto tuli moninkertaisen huomion kohteeksi. Siinä edettiin jo sille paikallekin, mikä oli koitunut naapurin miesten matkan pääksi. Siinä lepäsivät komeat noin sadankahdeksänkymmenen sentin mittaiset miehet ensinäkemältä ikiunessaan. Kuitenkin oli jo siinä vaiheessa tilaisuus ohimennen tarkastaa, olisiko jossakussa jäljellä elämän sykettä. Yksi miehistä vielä oli lämmin. Valtimo vielä löi paljaiden käsien ranteissa. Mutta oli edettävä, joten ei muuta kuin "sinellin" helmet miehen kätten ympärille ja eteenpäin. Kuitenkin tarkan uurastuksemme tuloksena oli "vesiperä". Tulet nuotioissa vielä savuten lepattelivat, mutta niiden ympärilläolijat olivat häipyneet korven syliin.

Noin komppanian vahvuinen joukko oli jalkautunut jättäen sukset ja liiat kamat lepoleirilleen ja tarkasti varmistettuna alkanut kyntää useita uria tehden kohti Uomaata. Joukolla oli monien tuntien etumatka, joten arvioimme turhaksi jäljityksen. Eipä siinä sitten ollut muuta tekemistä kuin katsella leiriä, olisiko ollut jotain mukaan otettavaa. Alikersantti Moilanen alkoi tehdä joukkonsa kanssa lähtöä komppaniaansa. Pyysin häntä toimimaan niin, että toisivat ahkion, että saisimme haavoittuneen naapurin miehen hoitoon. Tulisi lääkin-tämies mukaan. Lupasivat toimia parhaansa mukaan ja niin he lähtivät ottaen

täyden puhelinkaapelirullan leirin varusteista mukaansa. Meille riitti leirin tarkastelua ja välillä ohitimme paikan, missä naapurin miehet jatkoivat nukkumistaan paitsi elonvireessä oleva, joka osoitti virkoamisen merkkejä. Oli jo kääntynyt puoliksi kyljelleen. Toisten siirryttyä taas loitommalle jäinkin ääneti seisomaan miehen luo. Tarkkasin elossa olevan kasvoja. Yht'äkkiä hän avasi silmänsä luullen olevansa yksin ja vetäisten ne vielä äkimmin kiinni huomatessaan minut. Mies oli näet maannut tainnoksissa ja selvinnyt tajuihinsa meidän siinä ympärillä pyöriessä. "Hei miehet, tämä yksi mies jo virkoaa elämään ja avasi jo silmänsäkin." Miehet kavahtivat heti luoksemme ja muutta mutkitta Heikki Korhonen sujautti kätensä naapurin kainaloihin kohohtaen hänet jaloilleen lausahtaen: "Hei ukko, nousehan töppösillesi." Ja olivatkin ne valtavat töppöset, neljättä kyynäräisen miehen huopasaappaat. No, enpä olisi uskonut poikieni omaavan semmoisen valtaisan kielitaidon, josta nyt esitettiin näyte. Heikki siveli hoidokkimme taskut kuin paraskin tullipoliisi ja tuloksena löytyi oivalliset tumput eli vanttuut. Miehen kohmeiset kädet hierottiin lämpimiksi ennenkuin niihin vedettiin tumput. Tikan Reino jo kiireellä suurensi omista suksistaan varpaallisia kaverin valtavien huopasten mitoille. Naapurin oman suksivaraston tuotteet olivat liian heiveröiset sataki-loisen sankarin kantajiksi. Vähäinen Reino kyllä niilläkin sensijaan selvisi.

Mies seisoi keskellämme kuin korven honka ja ihmetteli kaiketi, että tällaisiakos nämä silmien puhkojat, nenän ja kielen leikkaajat sitten ovatkin? Vaan vielä nousi miehelle epäily. Irroitin nimittäin aina vyöni liiassa päässä varalla kantamani kaksikorvaisen kenttämukin, johon pulputin kenttäpullostani viinaa. Ei pidä nyt säikähtää tästä. Asia oli vain semmoinen, että jouluvii-noista oli jäänyt ylimääräinen puolikas, joka oli uskottu mulle raittiille miehelle lääkkeenä kannettavaksi. Ja siitä minä nyt pulputtelin suuren maan miehelle. Mutta miekkonen päätteli, että pahinta myrkyä sitä nyt kuitenkin taide-taan meinata hänelle juottaa. Kun nyt kohotin oikein kurkottamalla mukin miehen huulille hän puisti päätään, että kiitos ei, ei sentään myrkyä juoda. Arvasin mikä oli syynä ja siksi irroitin kenttäpullon leipälaukun renkaasta ja nauruttaen korkin auki pidin kotvasen pullon suuta jätin nenän alla. Ja epäilyt haihtui ja aimo kulaus sai kauppansa. Vaikutukset myös alkoivat kuulua hetimiten. Puhelu ei ollutkaan enää vain meikäläisten puolelta tulevaa yksipuolista, vaan siihen otti naapurikin innolla osaa, voipa sanoa, että hänen kielen-sä tuntui olevan todella irti molemmista päistään.

Ja sitten sitä lähdettiin kohti majapaikkaa. Eri menoahan se oli. Tasaiset mentiin kutakuinkin, mutta ylämäessä alkoi jahkaus. Toiset työnsi takaa, toiset veti sauvoista ja mäenpäälle sitä aina päästiin. Alamäessä taas lyötiin jarruja päälle. Eikä me tuskastuttu, ehei! Tuskinpa miestä sitten mammansa käsistä päästyään oli milloinkaan niin hellitty ja käsillä kanneltu. Lopulta päästiin meikäläiselle huoltotielle, jossa hiihto reenraiteiden takia oli hankalaa. Niinpä koppasimme sukset mäystimistään sauvojen neniin aikoen jatkaa matkan tekoa kävellen. Eihän tuntunut tarvittavan näin kotitiellä olla varuillaankaan kuin tuolla metsälinjalla, jossa varmistuksen oli toimittava, muuten humoris-tisestakin sävystä huolimatta. Mutta holhokkimme hihkaisi: "Stoi ponimai." Seisatuimme ja katsoimme, että mitäs nyt? Jaaha. Meille annettiin täyden-nystä vajaan hiihtokoulutukseemme. Saimme nähdä, miten sukset kimpu-taan oikein ohjesäännön mukaan. Kun kimppu oli valmis, nakkasi oppimesta-rimme sen olalleen lausahtaen: "Haroos, pikom' mars" ja niin sitä lähdet-tiin. Puhuttiin suomea ja venäjää vuoroin ja sekaisinkin. Venään mies lasket-teli jo kokonaisia lauseita suomeksi. Pojat sanoivat hänen lausuneen hyvin sel-västi: "Ei näy ketään." Tätä lausetta oli todella toistettu matkan varrella, kun oli odotettu, olisiko Moilanen pannut sen ahkioporukan tulemaan.

Niin sitten oltiin lopulta oman komppanian komentoteltan oviverhon takana. Teltasta kuului rauhallista keskustelua. Siellä komppanian päällikkö ltn Vahla iloisen rauhallisesti tapansa mukaan keskusteli joukkueen johtajain ja muiden teltassa olevien kanssa. Sen enempiä esittelemättä hihkaisin ulkoa: "Herra Luutnantti, saako Molotovin lähetti tulla sisään?" "Tervetuloa vaan", vastasi Vahla. Silloin riuhtaisin molemmat oviverhot ylös yhtäaikaan ja viittasin Ruski soltaatille, että "IdiSudaa". Kursailematta vieras noudatti viittaustani, jopa niin kursailematta, että aikoi painua suoraa päätä luutnantin viereen oival-

Joenkulta
KULTASILTA
kuvasilta

K VALINTAMYYMÄLÄ
Talous Hiltunen

Kontiolahti kk. puh. 73 193, 73 226

VARATTU

HANKKIJA

MAATALOUDEN JA TEKNIIKAN TAVARATALO

Myyntikonttori

puh. 32 521

Huoltokeskus

puh. 21 521

HAMMASLABORATORIO
M. LAAKKONEN

JOENSUU

OUTOKUMPU Oy

taen kuitenkin nopeasti luutnantin osoit-
taman paikan "kynsi puun nokalla." Vas-
ta nyt selvisin tekemään ilmoituksen ja
selostuksen matkastamme.

Ensitöikseen sai lähetti noutaa lääkintä-
kersantti Avoniuksen, joka alkoi riisut-
taa vaatteita mieheltä, joka tähän hetkeen
saakka oli kantanut kaikki "rensselinsä."
päässään komean päähineensä kokardei-
neen ja repun selässään happisäiliöineen.
Iloisesti hän tervehti kersanttia kuten ai-
nakin kun kolleega kohdataan, sillä kum-
mankin hihassa oli lääkintämiehen merki.
Hienoa porukkaa tämä mies, päätteli
Avonius aukoessaan hyntteitä. Paidatkin
on puhtaat kuin vast'ikään pyykistä tul-
leet. Ja haavat sitten. Yksi luoti oli teh-
nyt vain verinaarmun toiseen reiteen si-
säpuolelle. Samanlainen naarmu oli pääs-
sä ohimossa ja se olikin se paukku, joka
oli miehen tainnut, mutta ei tappa-
nut. Oli vain antanut kuin navakkaakin
navakamman kepin iskun miehen päähän,
ja se oli riittänyt nukuttamaan saajansa
moneksi tunniksi.

Lähetti sai hakea sitten luutnantti Hani-
kan, joka venäjänkielentaitoisena alkoi
keskustelun vangin kanssa. Tuo vangitse-
minen oli tapahtunut varsin leppoisissa
olosuhteissa ja vielä leppoisampaa oli
edessäpäin, sillä meille annettiin lupa
mennä lepäämään.

**TOIVOTAMME
HYVÄÄ JOULUA
KARJALAN JÄÄKÄRIN LUKIJOILLE**

KONTIOLAHDEN KUNTA

JOENSUUN KAUPUNKI

**Kontiolahden Varuskunnan
Aliupseerikerho**

**Kontiolahden Varuskunnan
Upseerikerho**

Kontiolahden Sotilaskoti
Kontioranta

PANKAKOSKI OY
Tekstiilitukkuliike
JOENSUU

Pohjois-Karjalan Sähkö Oy

JOENSUUN

ERÄ-URHEILU Oy

JOENSUU NISKAKATU 11 ☎ 22809

**HUOLTOASEMA
K. TOUKONEN**

Rantakatu 21
Joensuu

ASEMARAVINTOLA

JOENSUU
SUOSITELLAAN
Puh. 31 202

OY WÄRTSILÄ AB
Joensuun tehdas

ASEMA - KONTTI

Räsänen & Saarikoski
Puh. 73 190
Kontiolahti

VARUSMIES!

Ajokorttiasioissa palvellemme teitä asiantuntevuksella. Autokoulumme sijaitsee varuskunnan tienhaarassa.

Käytä vapaa-aikasi hankkimalla ajokortti koulumme kautta.

Tervetuloa!

AUTOHALLI
KONTIOLAHTI

OY WILH. SCHAUMAN AB

HUOLTOASEMA
L. KORHONEN

Joensuu

URHEILULIIKE

Pajarinen
&
KUMPP

JOENSUU PANKKITALO PUH. 23 360

HALLIKAUPPIAAT
JOENSUU

ATRIALENKKI ja
-KASTIKKEET

JOKAPÄIVÄN KÄYTTÖÖN

LIHAKUNTA

K-KAUPPIAAT JA
KESKO OY

Puh. 31 421

 KEKÄLE

JOENSUU — LIEKSA — KITEE

HÄKKISEN SÄHKÖ

minkä myymme
-sen huollamme

Sähkötarkastuslaitoksen hyväksymä huolto

Leipomo & Konditoria

K. KAHILA

JOENSUU

TALOUDENHOITAJAN JOULUTERVEHDYS

"Ken härillä kyntää hän häristä puhuu". Näin on aina tällä palstalla. Taloudenhoitajan joulutervehdykseenkin liittyy rahanhimo. Se kun ei tämän lehden ilmestymisen - tai kiltatyön jatkuvuus ole läheskään varmaa, elleivät matkat pyöri siinä hommassa mukana.

Karjalan Jääkäri - Korpisoturi - lehden tilaus päättyy kalenterivuositain. Se tarkoittaa sitä, että mm. joulukuussa kuluvan vuoden jäsenmaksunsa maksanut saa vain tämän joulunumeron. Ja seuraava Karjalan Jääkäri puutoa postiluukustasi, mikäli olet muistanut suorittaa vuoden -74 jäsenmaksun - mikä on samalla lehden tilausmaksu - 15.3.1974 mennessä. Myöhemmin suoritetuilla maksuilla lähetetään maksupäivän jälkeen ko. vuonna ilmestyvät lehdet.

Kun täytät oheisen tilillepanokortin, niin muista selväkielisenä ja täydellisenä merkitä osoite, jolla lehti lähetetään sekä merkitä markkoja osoittavaan sarakkeeseen vähintään viisi (5) markkaa. Tämä on mielestäni se vähin homma, minkä kiltaveljenä tai sisarena voit kiltatyön hyväksi tehdä.

Liittyen edellisillä sivuilla esiintyvien hyvän joulun toivottajien riveihin jään toivomaan, että kuluvana vuotena jäsenhankinnassa saavutettu ennätys - yli 1000 maksavaa jäsentä - voitaisiin vuonna 1974 siirtää entisten ennätysten joukkoon.

T. Tenhonen

POSTIPANKKI · POSTISIIRTO		POSTBANKEN · POSTGIRO		SUOMI FINLAND	
Maksun saaja Betalningsmottagare		Tiedonantaja Meddelanden		KUITTI · KVITTO maksajalle till betalare	
Karjalan Jääkäri- pataljoonan Kilta Sepänk. 13 A 4 80110 JOENSUU 11		Jäsen- sekä Karjalan Jääkäri lehden tilausmaksu		Maksun saaja ja maksun aihe ¹⁾ Bet.mottagare och bet. ändamål	
Maksajan nimi ja osoite Bet. namn och adress		v- 74		Karjalan Jääkäri- pataljoonan Killan jäsenmaksu v-	
		Yht			
		Tilaaajan nimi			
		Lähiosoite			
Tilisiirto Girering		Joensuun kaupunginkirjasto - Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto		Tilisiirto Girering	
Allekirjoitus Underskrift		Pos		Tililtä Från konto	
		Tilille Till konto		Tilille Till konto	
Pvm Datum		Tililtä Från konto		-	
		Tilille Till konto		KU 750 10-1	
Postisiirron merkinnöt Postgirots anteckningar		Lom. 52a 200091		mk	
		167N00151617		Toimitusmaksu Expeditionsavgift	

¹⁾ Täytetään mikäli tarpeen maksajalle
ifylles om nödvändigt för betalare

terveydeksi, ystävät,
**VALIO
JOGURTIT!**

**Joensuun Ymp.
Osuusmeijeri
Lieksan meijeri**

ENSO-GUTZEIT OSAKEYHTIÖ

**PANKAKOSKEN
TEHTAAT**

Leima Stempel

Leima Stempel

Tpk-no lkk-nr